

Οι Βυζαντινοί στους χρόνους του Ιουστινιανού είχαν το κουράγιο να φωνάζουν σ' ένα κοτζάμ Αυτοκράτορα μέσα στον Ίπποδρομο:

— «Ψεύδεται, Γαϊδαρε!»

Τά θεωρείται της Βουλής έμειναν βουβὰ. Τι να σήμαινε αυτή η βουβαμάρα τους; Πως χώνεψαν τις ψευτιές; Ή πως οι κοινοβουλευτικές ψευτιές άρχισαν πιά να μη κάνουν καμμιὰ έντύπωση στον κόσμο;

Θα τό εύχόμαστε νάταν τό δεύτερο.

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Έβδομάδα η Βουλή μας δούλεψε στά γερά και τάπο-τελέσματα της πατριωτικής δουλειάς της φανήκανε στην «Έφημερίδα της Κυβερνήσεως» όπου σ' ένα φύλλο μονάχα, στο φύλλο της 26 Φεβρουαρίου, δημοσιευθήκανε 92, με τό συμπάθειο, προσωπικές μεταβολές.

Τήν μεγαλύτερη δουλειά τήν έκανε ο κ. Στάης, ο άναμορφωτής της Παιδείας, και γι' αυτό στο μερτικό του πέφτουν 62 μεταβολές. Στο μερτικό του κ. Σιμπούλου πέφτουν 16, στο μερτικό του κ. Θεοτόκη 14 και στο μερτικό του κ. Λεβιδή μονάχα 2. Νά μας ζήσουν και να τους χαιρόμαστε!

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— «Αν η Βουλή, έδούλεψε με τά σωστά της, κι' όχι με λόγια θα της ιστέλναμε να κρίνει μια άναθεώρηση του Ποινικού Νόμου που φίλος δικηγόρος, ειδικός στα ποινικά, μας κατήστωσε.

— Σύμφωνα με τό σ'έδίο του φίλου μας, για να έλαττωθούν τά εγκλήματα, πρέπει να έπιβληθούν στους κακούργους βαρύτερες ποινές από τις σημερινές.

— Έκείνος δηλ. που σκοτώνει «άπροσελετήτως και έν βρασμώ ψυχικής όρμης» πρέπει να καταδικάζεται να διαβάξη τά Γεωγραφικά άρθρα του κ. Κανελλίδη.

— «Αν σκοτώση, «έκ προμελέτης και έσκεμμένως» να καταδικάζεται να ιδή στο θέατρο τους Ίσαυρους του Ραγκαβή

— Έκείνος που σκοτώνει τον πατέρα του να καταδικάζεται να κάνει διάλεξη στα «Παναθήναια» του κ. Μουχλίδη.

— Έκείνος που κάνει αλχηστία μετά φόνο» να καταδικάζεται να τον κρίνει ο κ. Ξερνόπουλος, κτλ.

10 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Έλβια Η. Βουτιερίδη

Και προητέρω από τά γενήματα κ' από τό γέλοιό τό κατέλαβε: μά τότες, άφού από τό πρωτό προφασίστηκες στο Χρώμη, ότι θα πάει σε μια γειτονιά της έτοιμόγεν-νη, τους παρακολούθησε κι' άφού κρύφτηκε σε κάποια χαμόκλαδα, για να μη φαίνεται, άκουσεν όλα όσα είπαν, είδεν όλα όσα έκαμαν: μήτε της ξεφυγεν πώς έκλαψεν ο Δάφνης. Έπειδή λοιπόν συμπόνεσε τους δύστυχους και νόμισε ότι ήρθεν διπλή εύκαιρία και για τό σωτηρία εκείνων και για τό δική της πεύριμά, σφί-ζεται κατό τέτοιο. Τήν άλλη μέρα άφού προφασίστη-κεν ότι θα πάει στην έτοιμόγεννη γυναίκα, φανερά στη βαλανιδιά, που καθουταν ο Δάφνης κ' η Χλόη, φτά-νει και σάν καμώθηκε άπαράλλαχτα τήν ταραγμένη,

— «Α' αυτά τά λόγια καταλαβαίνεται πως τό νομο-σχέδιο αυτό είναι άδύνατο να ψηφιστή και να γίνει νόμος του Κράτους, άφού κι' αυτοί οι νόμοι τον Δράκοντα, που είναι πολύ μαλακώτεροι άπ' αυτούς, έχαραχτηρίστηκαν από τους Άρχαίους Άθηναίους ως θηριώδεις και άπο-τρόπιοι.

— Θα γιορταστή, λένε, η φιλολογική εικοσιπεντα-τηρίδα του άγαπητού μας φίλου κ. Γ. Στρατήγη.

— Πολύ δίκαια, άφού μάλιστα έγιόρτασαν τήν εικο-σιπεντατηρίδα τους ο κ. Δ. Γέρρος. Καμπούρογλος, ο κ. Μπάμπης Άννινος και πρόκειται να τήν γιορτάση μεθού-ριον και ο κ. Κουρούπης.

— Κάποιος έβάφισε τον κ. Μιστριώτη άέναρχωμέ-νην όνομαστικήν άπόλυτον».

— Τό καινούργιο του αυτό όνομα δέν μας φαίνεται άσχημο.

— «Ο Πολίτικος «Ταχυδρόμος» σ' ένα από τά τελευ-ταία φύλλα του άναμασάει τις άνοησίες των «Καιρών» και το Κουρούπη πως σρέπει η Έλλην. Κυβέρνηση να υποδείξη φιλικά στη Γαλλική Κυβέρνηση πως είναι παράνομος ο διορισμός του Ψυχάρη κτλ.

— Τό νοστιμώτερο από τό φλογερό αυτό άρθρο είναι, ότι ο κ. Ν. Δεληγιάννης και όλ' οι άλλοι πρέσβεις, άνα-γνωρίζονται ως αέπησημοι, άντιπρόσωποι της Έλληνικής γλώττης!»

— Ούτε να γελάση κανένας δέν μπορεί μερικές φορές. Τί κρίμα!

— «Ο κ. Άλ. Μακεδονίας, ο γνωστός ποιητής της πατριωτικότητας «Καραβίας» δημοσιεύει στο «Σκρίπ» της περασμένης Τετάρτης έμβριθέστατο άρθρο κριτικό για τους Ραγκοθηδικούς «Ίσαυρους».

«Ο κ. Μακεδονίας θαυμάζει τους «Ίσαυρους», άπα-ράλλαχτα όπως κι' ο κ. Ίσαυρος θα θαύμαζε τήν «Κα-ραβία» του.

— Κι' ο έδομαδιζήτικος φιλολογικός διάλογος.

— «Ανέβασες τήν κρίση του κ. Ξενοπούλου στα «Πανα-θήναια» για τό «Ραγιαμένο ποτήρι» του Πολέμη;

— Τέτοια πράγματα, φίλετάε μοι, δέν διαδίδονται. Δίδονται σε σκονάκια, όμως η Γαλάπη και η Ίππεκα-κουζία!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ Παρακοιμώμενο. Πολύ σωστή η παρατήρησή σας Έπρεπε ο κ. Μιστριώτης, αν ένδιαφερότανε αληθινά για τή γλώσσα, να ζητήσει να παυθή κι' ο κ. Κλέωνας που ρεζιλαισε τήν καθαρεύουσα με τους «Ίσαυρους» του.—κ. Βιοπαλαιστή. Κάθε άλλο. Άν δούλεψε άθόρυβα ο κ. Λουκόπουλος, μπορούσε να τυπώνη και δράματα και ό,τι άλλο ήθελε. Ποιος μπορεί να κατακρίνη ποτέ τον

είπε: —Σώσε με, Δάφνη, τήν κακομοίρα: γιατί από τις εικοσι χήνες μου μιά τήν πιό καλή ένας άνητός μάρπαξε κι' έπειδή σήκωσε μεγάλο φόρτωμα, δε μπόρε-σε πετώντας να πάει σ' εκείνο τό συνήθισμένο του ά-ψηλό βράχο: παρά σ' αυτόν έδω τό χαμηλή λαγκαδά έπεσε. Έσύ λοιπόν για τ' όνομα των Νυμφών κ' έ-κείνου του Πάνα, άφού μπεις στη λαγκαδά, σώσε μου τή χήνα: γιατί φοβάμαι μονάχη μου να μπει. Κ' έ-σως να σκοτώσεις και τον ίδιο τον άνητό και να μη σάς άρπάξει πιά πολλά άρνιά και κατσίκια: και τό κοπά-δι ως τότες θα τό φυλάξει η Χλόη: χωρίς άλλο τήνε γνωρίζουν τά γίδια, γιατί πάντα μαζί σου βόσκει.

ΙΑ'. Χωρίς να υποφιαστεί τίποτις από τά μελ-λούμενα ο Δάφνης, άμέσως σηκώνεται κι' άφού πήρε τήν άγκλίτσα του, ακολουθούσε τή Λυκαίνιο: κι' αυτή τον έφερε όσο μπόρούσε μακριά από τή Χλόη: κι' όταν στο πιό δασό μέρος έφτασαν κι' άφού τον παρακάλεσε να καθίσουν κοντά σε μια πηγή, του είπε:

—Άγαπας, Δάφνη, τή Χλόη κι' αυτό τό έμαθα έγώ τή νύχτα από τις Νύμφες σ' όνειρό μου τά χτε-σινά σου δάκρυα οι Νύμφες μου διγήθηκαν και με πρό-σταξαν να σε σωσω, μαθαίνοντάς σε τά έργατά της ά-γάπης. Κι' αυτά δέν είναι φιλήματα κι' άγκαλιόμα-τα κι' όσα κάνουν τά κριάκια κ' οι τράγοι, παρά πη-δήματα και πιό γλυκά από κείνα, γιατί έχουν γλύκα

κ. Γερέσμο Γαλήνη, που λουστράει τόσο σερνά και τόσα καλλιτεχνικά τά παπούσια στην άρχή της όδού Παιριώς και που τό βράδυ παγαίνει στο «Όρειό και τε-λειοποιείται στο βιολί: Ο κ. Γαλήνης ούτε τηλεγραφή-ματα συγχαρητήρια έδημοσίευσε ποτέ, ούτε άρθρα συν-ταχτικώς άναρχικά στις έφημερίδες.—κ. Δάφνη. «Ο Δόγος τελιώνει σ' ένα μήνα «Υστερ' άπ' αυτόν θα δη-μοσιεύσουμε ένα άνέκδοτο ρομάντσο του κ. Ψυχάρη, τον «Ρομπισώνα» του. Για τάλλα που μας γράφετε δέν έχετε δίκιο. Μη βιαζόμαστε κι' όσα λέτε στο γράμμα σας θα γί-νουν με τον καιρό. Στο γραφείο μας βρίσκете κάθε μέρα ταχτικά από τις 3—5 μ. μ.—κ. Μίρκ. Γεράν. «Όχι από περ. φρόνηση, μά από τυπογραφική ανάγκη έγινε. Ο κ. Ψ. μας έγραψε θερμάτατα εύχαριστήρια. Έλάτε δίχως άλλο τήν Κυριακή τάπνευμα στο γραφείο: θα σάς περιμένουμε.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 312,140 δραχμές έδωκε μέχρι τουδε τό γραφείο του τραπεζομεσίτου κ. Ίω. Φωτίου εις τους πελάτας του. Ήτοι εκ των άγοραστών λα-χειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερ-δίσει διάφορα ποσά. άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν αριθμόν 327,140 δραχμών.

Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση τό ποσόν τουτο εις 1,000,000 δραχ. Έπιθυμών δε ένα συμ-μετάσχωσι τούτων πᾶσαι αι τάξεις της κοινωνίας υποβιβάζει τήν προκαταβολήν δι' έκάστην λαχειο-φόρον της Έθνικής Τραπέζης εις δραχ. 8 και καλεί. τους θελοντας ν' άγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωσιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πόντως θα κλη-ρωθή μετ' άμοιβής όμολογία τις καί τι χαρά να εί-νίται η πρώτη με τας 70,000 χρυσάς δραχμάς τήν 19 Μαρτίου έ. έ., ότε γενήσεται η κλήρωσις.

Ωσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογία της κ' της Έθνικής Τραπέζης δια τήν αυτήν εις τό άρτιον κλήρωσιν της 19 Μαρτίου 1904 άντι μιάς δραχμής έκάστη.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στο γραφείο του «Νουμά» και στο κίσκι της «Όμο-νοίας, πουλιούνται τάκόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τό ένα —κ' ένα φρ. χρ. για τό Έξωτερικό:

Του ΨΥΧΑΡΗ: «Τόνειρο του Γιαννίρη» και τό «Τα-ξίδι μου». —Του ΠΑΛΛΗ: «Η Ίλιδα» τόμοι δυό (Α—Μ). —Του ΦΩΤΙΑΔΗ: «Τό γλωσσικό ζήτημα και η εκπαιδευτική μας αναγέννησις». —Του ΦΙΛΗΝΤΑ: «Γραμματική της Ρωμαϊκής γλώσσας» Από τους θρύλους των αίωνων (ποίηματα).

Οι άγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά τα-χυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές του έξωτερικού δέν πληρώνουν ταχυδρο-μικά.

για περισσότερο καιρό. Άν λοιπόν θελεις να γλυτώ-σεις από τά βόσκανα και να μάθεις τις χαρές που ζήτας, έλα παραδόσου σ' έμένα σά χαρούμενος μαθητής κι' έγώ για τό χατήρι εκείνων των Νυμφών θα σε μάθω.

Δι' βάστηξε ο Δάφνης από τή γλύκα, παρ'όσον έ-ραστής χωριάτης και γιδάρης και νέος, άφού έπεσε στα πόδια της, παρακαλούσε τή Λυκαίνιο να τότε μάθει όσο μπόρούσε γλήγορα τον τρόπο, που με δαύτον έ,τι θέ-λει θα κάνει της Χλόης. Και σά ναμέλλε κατό μεγά-λο κι' αληθινά θεοσταλμένο να μάθει, και κατσίκακι πώς θα της δώσει υπόσχοιταν και τυριά χλωρά από πρωτόρμεχτο γάλα και τήν κατσίκια τήν ίδια. Άφού λοιπόν βρήκεν η Λυκαίνιο τσοπάνικη άθωότητα όση δέν περίμενε άρχισε να γυμνάζει τό Δάφνη με τουτο τον τρόπο. Τόν πρόσταξε να καθίσει κοντά της, έπως ήταν, και να φιλάει φιλά όπως κι' όσα συνήθιζε, κι' ένθ' θα τήνε φιλούσε να τήν άγκαλιάζει μαζί και να πλαγιάζει χάμου: κι' ήμα καθήσε και τήνε φίλησε, και πλαγίασε, κ' είδε πως ήταν καλός, τότε σηκώνει κι' άφού έαπλώθηκε άποκαύτον του, τον έφερε στο δρό-μο που ζητούσεν ως τότες: κι' ύστερις δέν έκανε τίπο-τις παράξενο, γιατί η φύση τότε μάθαινε τ' άποδέ-λοιπο, πούπρεπε να κάνει.

ΙΒ'. Κι' άφού τελείωσε τό έρωτικό μάθημα ο Δά-φνης έχοντας ακόμη ποιμενικό μυαλό ξεκίνησε τρεχάλα

